

Adopteer eens vaker een Chineesje!

Laatste deel eikentrilogie

Er zijn bijkans meer eikensoorten dan volksstammen in het mediterrane gebied en het Midden-Oosten. Maar ook zijn er talloze Aziatische eikensoorten, waarvan sommige daadwerkelijk spleetogen hebben in hun bast. Ze zijn prima toepasbaar in de openbare ruimte, maar worden nauwelijks gebruikt in Europa, want hier geldt: onbekend maakt onbemind. Hier ligt een taak voor de boombeheerder, om vaker Chineesjes of andere exoten deze kant op te halen!

Auteur: Jan P. Mauritz

Indeling

Vanwege het grote aantal species binnen het geslacht *Quercus* kunnen er verschillende onderverdelingen gemaakt worden op bijvoorbeeld soortniveau, op natuurlijk verspreidingsgebied, op continenten op aarde, of morfologische kenmerken, boomvormers en struikvormers, bladverliezend of bladhoudend, enz. Daar komt nog bij dat natuurlijke hybriden of kruisingen tussen nauwverwante soorten in de natuurlijke verspreidingsgebieden van eiken veelvuldig voorkomen. In vorige edities van dit blad heeft een aantal Amerikaanse eiken de revue gepasseerd, vervolgens een selectie van de Europese eiken en nu is dus de beurt aan de eiken van rondom de Middellandse Zee, de eiken uit Klein-Azië en de makkers uit het verre Oosten; China en Japan. Een rondje langs de eiken in de wereld in drie edities Boomzorg, het hadden er ook dertig edities kunnen zijn of zelfs wel 300, zo een grote verscheidenheid van *Quercus*. Gelooft u mij niet,

nou dan kunt u de omschrijvingen en de toelichtingen van dit geslacht vinden in 'Les Chênes, monographie du genre *Quercus*', een boekwerk in zes delen van de Franse botanica Aimée Camus (1879-1965). Uitsluitend voor de liefhebbers en wel handig als je de Franse taal en Latijn een beetje beheerst!

De eiken die ik hier bedoel zijn in alfabetische volgorde o.a. *Quercus acuta*, *Quercus acutissima*, *Quercus aliena*, *Quercus coccifera*, *Quercus dentata*, *Quercus glandulifera*, *Quercus haas*, *Quercus x hispanica*, *Quercus ilex*, *Quercus libani*, *Quercus macranthera*, *Quercus mongolica*, *Quercus pontica*, *Quercus suber*, *Quercus trojana* en *Quercus variabilis*. Vervolgens passeert een aantal bijzondere soorthybriden zoals bijvoorbeeld *Quercus x hickelii*, *Quercus x kewensis*, *Quercus x libanensis*, *Quercus x 'Macon'*, en *Quercus x turneri*. Daarnaast is er nog een fors aantal species die ik niet verder voor het voetlicht

Binnen de systematische indeling van het Regnum vegetabile – het Plantenrijk – behoort het geslacht *Quercus* tot de Orde van de Fagales en daarbinnen tot de familie van de Fagaceae of Cupuliferae (cupula = beker).

De familie der Fagaceae zijn nootvruchtige katjesdragers. De verhoogde bloembodem groeit uit tot een beker, of anders gezegd een napje die de nootvrucht geheel (*Fagus* met een vierkleppige cupula) of gedeeltelijk (*Quercus*) omsluit. Andere geslachten binnen deze familie zijn *Fagus*, *Castanea*, *Nothofagus* en de voor de meeste stervelingen onbekende geslachten *Castanopsis*, *Lithocarpus* en *Pasania*.

Binnen de familie van de Fagaceae behoort het geslacht *Quercus* tot de onderfamilie Quercoideae; de eikachtigen. *Quercus* is een heel groot en soortenrijk geslacht met ongeveer 500 species. Ongeveer 220 soorten komen voor in de gematigde zone van het Noordelijk Halfrond met inbegrip van de subtropische klimaatzones.

Quercus libani: eikel in napje

zal brengen omdat ze buiten botanische tuinen niet of nauwelijks in cultuur zijn of hier onvoldoende winterhard.

Kenmerken

In tegenstelling tot de eiken van Midden- en West-Europa zijn de Mediterrane en de Oriëntaalse makkers (met wel uitzonderingen, hoor!) minder grote bomen, tot 15-17 meter hoog en in hun natuurlijke verspreidingsgebied wintergroen en hier in cultuur dan half-wintergroen tot bladverliezend. 'Halfgroenblijvend' wil eigenlijk zeggen dat bij matige vorst (ca. -10 graden Celsius) de boom niet kapot gaat, maar wel zijn blad of een deel ervan laat vallen en vervolgens in het voorjaar weer nieuw blad maakt. Heel veel van deze eiken groeien struikvormig of, zoals we tegenwoordig 'meerstammig' noemen, van 3 tot 8 meter hoog, een korte stam als drager van de kroon. De meeste eiken van deze groep vormen, als ze op een goede bodem staan, een diepgaand, breedspreadend, hartvormig wortelgestel en op de armere, steenachtige gronden juist een aangepast, minder diep wortelend grillig wortelgestel. Op Kreta en Cyprus groeien eiken op de rotsen. Onevenheden in de rots, zeg maar deuken in het oppervlakte of scheuren en spleten, worden door wortels gekoloniseerd. Als er maar iets aan vocht of voeding blijft liggen is dat direct 'Kaasie voor de boom'. De klimatologische omstandigheden worden door deze eikengroep goed opgevangen door aanpassingen in hun verschijning die door dendrologen dan weer betiteld worden als morfologische eigenschappen waardoor de herkenning van de soorten en de systematische indeling ervan eenvoudiger wordt.

De stamschors van deze eikensoorten is in zijn algemeenheid ruw, dik en diep gegroefd met lange verticale, kantige of afgevlakte schorsruggen die vaak zeer dik en ruig gevoerd is. Deze schors zet zich voort in de zware gesteltakken. Door deze ruwe schors krijgen de bomen ook nog eens een zeer imposante verschijning. De kleur van de schors is zeer variabel; van lichtgrijs via grauwgrijs naar lichtbruin tot zwartachtig bruin en alle tussenliggende varianten. Deze eiken hebben doorgaans tamelijk dikke, stevige, korte en onregelmatig vertakte twijgen die per soort weer van kleur verschillen, wel of niet donzig, viltig of sterharig behaard zijn in verschillende kleuren met of zonder wrattige of ruwe oppervlakte. De knoppen staan aan de uiteinden van de twijgen en kortloten, in groepen met de middelste knop (de eindknop) wat groter dan de omringende knoppen. De knoppen zijn bedekt met zogenaamde knopschubben die dakschijngewijs hun functie vervullen. De knopschubben zijn soms donzig of viltig behaard of langs de randen gewimperd, met haartjes eraan. De knoppen zijn rond tot eivormig, stomp afgerond of kort toegepunt met een geelbruine tot roodbruine kleur. Zoals gezegd is de eindknop juist bij een aantal soorten van deze eiken opvallend veel groter dan de omringende knoppen (bijvoorbeeld *Quercus macranthera* en *Quercus pontica*). Eiken hebben een verspreide bladstand waarbij deze groep zich verbijzonderd van de overige leden van het geslacht door lang eivormig, smal ovaal tot lancetvormige bladeren met één meer of mindere, scherp getande, gezaagde of gekerfde bladrand. Daarnaast treft men vaak lange spitse naalden aan tot buiten de tanden doorlopende nerven. Want dat zijn het; nerven buiten de bladschotel. De bladeren zijn altijd enkelvoudig en ze zijn bladverliezend, groenblijvend of half-groenblijvend. De bladeren zijn afhankelijk van de soort zittend, zeer kort of lang gesteeld en zeer verschillend van vorm, grootte en bladkleur. De bloeiwijze van eiken is éénslachtig en éénhuizig. De kracht zit in de herhaling, dus éénslachtig is manlijke bloemen en vrouwelijke bloemen elk apart aanwezig aan de boom en éénhuizig betekent beide bloemen aan één boom. De manlijke bloemen hangen in smalle, slanke aarvormige katjes bijeen. Elk bloempje heeft een 4- tot 7-delig bloemdek met gewoonlijk zes meeldraden, groenig tot gelig groen van kleur. De vrouwelijke bloemen zitten in de verhoogde bloembodems, met in elke bloembodem één bloemetje, met veel, nog minuscuul kleine omwindselblaadjes die uitgroeien tot de houtige

schubben van de cupula, het napje waar de eikel in gevormd wordt.

Het vruchtbeginsel bevat meestal drie eitjes waarvan er één uitgroeit tot de eikel. De vrucht van alle eiken is een eikel, een nootvrucht die omgeven wordt door een dunne schaal die bij rijping hard leerachtig wordt, tot bijna houtig. De eikel heeft een zogenaamde navelvlek, een lichtere vlek, waardoor de eikel gevoed is en waarmee hij vastzit aan het napje. De eikels zijn variabel van vorm en grootte van lang eivormig tot vrijwel rond of kogelvormig en 20 tot 40 mm lang. De eikel wordt altijd maar ten dele omvat door het napje; de cupula, voor 1/4 tot de helft en soms wel tot 2/3 deel, maar nooit helemaal.

De cupula is bezet met grotere of kleinere, dikere of dunnere schubben die dicht of juist los gerangschikt zijn om de schaalvormige nap. Bij sommige soorten zijn deze schubben zelfs afstaand, omgebogen of zelfs omgekruld, meestal kaal, maar soms ook donzig of viltig behaard of franjeachtig met lange, stugge haren waardoor de cupula er als een viltten opbergdoos uitziet. (*Quercus x turneri*) Onder andere in Krüssmann's Handbuch der Laubgehölze staan pagina's vol met allemaal verschillende bladvormen en eikels in hun cupula.

Het sortiment

Het verspreidingsgebied van de eiken van deze aflevering is het grootste van de drie artikelen over dit enorme geslacht. Laten we afspreken dat de species die ik niet aan u voorstel, u dan zelf eens op gaat zoeken. Ik hoor of lees wel een reactie. Ik neem u mee van Zuidwest-Europa naar Oost-Japan, en we starten op de grens van land en zee; Gibraltar.

Quercus canariensis,

"Ja, ja, ik hoor u denken ; van de Canarische Eilanden, Mauritz dat had ik zelf ook kunnen bedenken". Is dat zo? Nou, laat ik u dan dit zeggen: "Jammer, zo jammer hè", want deze boom komt van nature voor in het Westelijk Mediterrane gebied zoals in Zuid-Spanje en Portugal, in Marokko en Algerije, maar nou net niet op de Canarische eilanden, ondanks zijn naam. "Hufters zijn het, die botanisten, hufters om je zo op het verkeerde been te zetten en toch hoor ik, ergens een licht gegriinnik." De boom is in 1835 vanuit Gibraltar naar Engeland gebracht. De boom is in het zuiden wintergroen, in Engeland half wintergroen en in Nederland bladverliezend en dat heeft dus allemaal te

maken met de winterhardheid. De boom is machtig groot in zijn natuurlijke verspreidingsgebied, tot wel 30 meter hoog, met een indrukwekkende grootse ruige kroon. De boom bezit fraaie donkergrijze, ruwe, diep gegroefde schors en prachtig donkergroen lang eivormige bladeren. In Nederland beperkt toepasbaar op beschutte warme standplaatsen.

Quercus ilex

De steeneik heeft een heel groot verspreidingsgebied aan de noordkant van de Middellandse Zee tot langs de Zwarte Zee Azië in. Deze prachtige boom is al sinds de Oudheid in cultuur. Oude muurschilderingen in Italië en Griekenland tonen deze bomen al als geknipte ornamenten in kuipen. De boom is omstreeks 1570 in Engeland al ingevoerd en vandaar dat in Zuid-Engeland bijzonder grote, oude exemplaren te vinden zijn. Het zijn wintergroene bomen tot wel 25 meter hoog, in cultuur bij ons beduidend minder hoog met een dicht vertakte kroon op een vrijwel gladde grijze stam die later schubachtig wordt. Het blad lijkt in al zijn verschijningen van jong tot oud blad op dat van *Ilex aquifolium*; dus leerachtig en stug, variabel, gaafrandig of getand, u kent het. De boom is weer in de mode. Elke zichzelf respecterende boomkweker toont u met enige trots de exemplaren op de kwekerij of aan de druppelaar in een kuip. In de eerste jaren nadat ze uit Zuid-Europa naar Nederland gekomen zijn, en dat is 98% van de bomen die je ziet, in welke maat dan ook het geval, is het wel oppassen geblazen met deze jongens. Bij behoorlijke vorst ben je hem dan weer snel kwijt !

Quercus suber

De kurkeik komt van nature voor in het westelijk gedeelte rondom de Middellandse Zee en is sterk gebonden aan het warme, subtropische klimaat. De boom is van oudsher in cultuur vanwege de kurkwinning waarbij eenmaal per 6-7 jaar delen van de schors van de bomen verwijderd worden ten behoeve van onder andere de kurk op de fles limonade; lekker! en dan bedoel ik de limonade. Kurkeiken zijn grillig gevormde bomen die 6 tot 15 meter hoog worden met een korte maar zeer dikke stam met de bekende, zeer dikke licht bruin-grijze kurkschors. Na de ontschorsing lijkt de boom te bloeden, zo rood is de bast van de boom en dan begint het proces opnieuw.

Quercus x hispanica

Deze fraaie eik is een natuurlijke hybride van de voorgaande *Quercus suber* x de *Quercus cerris*,

Quercus ilex

de moseik of Turkse eik. De boom heeft eigenschappen van beide ouders met in Nederland een half wintergroene status met matglanzend donkergroen, stevig, variabel blad met een in een scherpe tand in de bladtop en 4- tot 7- driehoekig tanden langs op de bladrand met een naar voren gerichte naaldvormige spits. De eikel is lang, eivormig en voor ruim de helft in de nap die kenmerkend bezet is met donzige schubben. In cultuur is het beter één van de zes CV's van *Quercus x hispanica* te gebruiken, zoals bijvoorbeeld 'Lucombeana'. Deze in 1765 in Engeland geselecteerde boom is eigenlijk dé vertegenwoordiger van de bastaardgroep. De boom heeft een schitterende verschijningsvorm met fraaie kurklijs-

ten en glanzend donkergroen blad. Een bijzonder parkboom voor een beschutte plaats die op oudere leeftijd vrijwel winterhard is. De CV 'Wageningen' is een selectie van de Naktuinbouw die voldoende winterhard is gebleken voor ons klimaat, die afhankelijk van de winterkoude half of geheel wintergroen is. Een prachtige, middelgrote boom tot 12 meter hoog met een bolvormige kroon. In deze CV zit meer *Cerris*-bloed met tanden aan het blad. Een aanrader voor toepassingen in het openbaar groen. In Hilversum, "Ja hoor, daar is t'ie weer" staan ze gewoon als straatboom aangeplant en tot volle tevredenheid.

Quercus suber: kurkschors

Quercus coccifera

Ik stel deze eik snel aan u voor. Niet vanwege zijn indrukwekkende verschijning of toepasbaarheid, maar omdat deze boom de waardplant is voor de Kermes-luis (*Chermes ilicis*). In de Middeleeuwen werd van deze luis een hoog gewaardeerde rode kleurstof vervaardigd. Daarom werden er *Quercus coccifera* aangeplant in Zuid-Spanje tot aan Syrië toe en zelfs in Zuid-Engeland staan er exemplaren bij onder andere Wakehurst Castle. Het is een kleine struikachtige boom met klein Ilex-achtig blad.

Quercus haas

Een eikensoort uit de zuidelijke Kaukasus-regio, Armenië en Azerbeidzjan, met een zeer sterke gelijkenis qua habitus en bladvorm met *Quercus robur*. De boom heeft wel grotere donkergroene bladeren tot 12 cm lang met diepere lobben en een geoorde bladvoet. Geoord wil zeggen; met twee kleine afgeronde bladlobben aan weerszijde van de bladsteel. In zijn verspreidingsgebied worden de bomen 25 meter hoog en meer, veelvuldig gebruikt als laan en parkboom. In de Armeense hoofdstad Jerevan staan indrukwekkende exemplaren en het hout wordt, zoals in West Europa, zeer gewaardeerd en veelvuldig benut.

Quercus libani

De Libanon eik komt van nature voor in Klein-Azië, Syrië, Koerdistan en "Ja hoor, ook in

Libanon". De boom is omstreeks 1855 in de Jardin de Plants in Parijs geïntroduceerd. Het is een bladverliezende boom met een opgaande dicht vertakte kroon met hele dunnen, lange kantige twijgen en gewimperde bladknoppen. De boom wordt in cultuur ca. 9-11 meter hoog met langwerpige of zelfs lancetvormige bladeren van 6 tot 10 cm lang en slechts 1,5 tot 2,5cm breed met een gepunte bladtop. Het blad heeft een scherp getande bladrand met genaalde punten, diep donkergroen van kleur met een blauw-groene waas over het blad. Het is een volkomen winterharde boom die helaas ook weer onder het gezegde valt 'Onbekend is onbemind'.

Quercus macranthera

De Perzische eik komt van nature voor in de bossen tussen de Zwarte Zee en de Kaspische Zee en in het noorden van Irak en Iran, het voormalige Perzië, vandaar zijn Nederlandse naam. "Had je zelf ook kunnen bedenken, toch? Ik voel het zelfvertrouwen weer groeien". Het zijn zogenaamde gebergte en hooggebergte bomen, dat wil zeggen dat ze tot de loofboomgrenzen groeien. Het zijn zeer grote imposante bomen met een ronde brede kroon op een korte stam en grote, zware gesteltakken. Op een afstand lijkt de boom erg veel op *Quercus frainetto*, maar de bladeren zijn kleiner en minder diep ingesneden, donkerder groen en de grootste breedte midden in het blad. Bij *Q. frainetto* is dat boven het midden van het blad. De eikel is zit-

tend of zeer kort gesteeld en zitten in groepjes van drie tot vier bijeen of zijn alleenstaand, ca. 2,5 cm lang in een cupula'tje met donzige schubben. Een geweldige boom, probeer hem maar eens in een park of brede groenstrook en ook prima toepasbaar in de straat met ruimte voor deze grote boom.

We maken nu een sprong naar het Verre Oosten, China, Korea en Japan. Jammer voor *Quercus pontica*, *Quercus pubescens*, *Quercus trojana* en een aantal andere Eiken in de tussenliggende landen die in mijn ogen minder interessant zijn en vanwege het vriendelijke, doch dringende verzoek van de redactie van dit blad mij enigszins in te houden qua omvang van dit artikel, en dus landen we vervolgens in China bij:

Quercus aliena

Deze bijzondere eik is prima toepasbaar als exclusieve parkboom op een wat beschutte plaats. Een boom die van nature voorkomt in China, Korea en Japan met een eironde tot langwerpige bladeren met een zeer grof bochtig getande bladrand met 12 tot 15 grote stompe tanden aan elke bladzijde. Van deze bijzonder fraaie boom bestaat één natuurlijk ontstaande variatie uit Centraal China met kleinere en smallere blaadjes en de bladranden gekromd omhoog staan. Deze Chinees luistert naar de geweldige naam 'Quercus aliena var. acutiserrata'.

Quercus glandulifera

Dit is één van de mooiste, winterharde eiken die er op aarde voorkomt. De boom is in 1864 in Rusland ingevoerd. Het is een mooi gevormde elegante boom van 9 tot 14 meter hoog die in zijn natuurlijke verspreidingsgebied struikachtig, of zoals een aantal boomkwekende lezers dit graag hoort, 'meerstammige' bomen vormen. "Scoren" heet dat in de sector. De boom heeft helder glanzende bladeren die heel lang, tot vlak voor de bladval prachtig groen blijven. Ook deze aan beide zijden versmallende bladeren, 6 tot 12 cm lang en ca. 4 cm breed, hebben getande bladranden met zes tot twaalf naar binnen gekromde tanden. Het blad heeft bij uitlopen een fraaie zijdeachtige zilverkleurige beharing die aan de bovenzijde verdwijnt, maar aan de onderzijde blijft zitten. Een vergelijkbare beharing als een zilverlinde, dus ook interessant voor afvang van fijnstof.

Quercus dentata

De keizerlijke eik uit Japan, Noord China en Mansjoerije (voormalig Japans grondgebied) is

Quercus suber

Quercus suber

Quercus ilex

Quercus ilex

Quercus dentata

Quercus dentata

Quercus dentata

Quercus dentata

Quercus mongolica var. grosseserrata

Quercus mongolica var. grosseserrata

Quercus variabilis

Quercus variabilis

Quercus coccifera

Quercus coccifera

Quercus libani

Quercus libani

Quercus aliena

Quercus aliena

Quercus glandulifera

Quercus glandulifera

Quercus canariensis

Quercus canariensis

Quercus x hispanica 'Lucombeana'

Quercus x hispanica 'Fulhamensis'

Quercus variabilis

een boom van 25 tot wel 30 meter hoog met een ronde kroon en diep gegroefde donkergrijze schors op de dikke stam en zware gesteltakken. Het blad is opvallend groot 15 tot 35 cm lang en aan de jonge uitlopers wel tot 50 cm lengte met grote gegolfde lobben. Een bijzonder fraaie boom die ook goed toepasbaar is in Nederland.

Quercus mongolica var. *grosseserrata*

Als u van mooie Latijnse namen houdt, zit u deze keer goed, of niet soms? "Wel weer een instinker hoor", want deze boom komt ook als soort slechts zeer zelden voor in Mongolië, maar veel meer in Noord-Japan en op het Russische eiland Sachalin boven Japan. De boom is een geografische variëteit, en in 1839 in Kew Gardens in Londen ingevoerd. Het zijn hoge bomen tot wel 25 meter hoog met tot wel 20 cm lange en 10-12 cm brede bladeren met 10 tot 15 grote scherpe driehoekige zaagtanden die soms ook weer zelf getand zijn. Het blad is aan de bovenzijde dof donkergroen en aan de onderzijde blauwgroen. Een bijzondere boom met een majestueuze uitstraling en bijzondere bladertooi.

Quercus variabilis

De laatste voordat we naar de bastaards gaan, de Japanse kurkeik die, om het eenvoudig en vooral begrijpelijk te houden, van oorsprong uit China, de omgeving van Beijing oftewel Peking komt en nauw verwant is aan *Quercus acutissima* (zelf opzoeken, svp). Het is een grote bladverliezende boom tot wel 20 meter hoog

met bijzonder fraaie kurkschors en langwerpige eivormig tot lancetvormige bladeren met een fijn gezaagde, scherpe bladrand. Bijzonder is dat het blad aan de onderzijde helder wit van kleur is. De kurkschors van deze boom wordt ook voor de kurkwinning toegepast. De eikel is 1,5 tot 2 cm groot en bijna geheel omgeven door de vruchtbeker met lange, gekrulde schubben. Toepasbaar op een wat beschutte plaats waarbij de boom op latere leeftijd vrijwel geheel winterhard is. Een zeer fraaie verschijning in een park, een begraafplaats of brede groenstrook.

De bastaards

Quercus x 'Macon'

Deze soorthybride is een kruising tussen *Quercus frainetto* x *Quercus macranthera*. Een voor 1960 ontstane kruising op arboretum Trompenburg met wat kleiner blad dan de *Q. frainetto* en wat spitzer en de jonge twijgen viltig behaard als bij de *Q. macranthera*. De boom groeit smal kegelvormig op, op latere leeftijd breder en een eironde kroon. De boom behoudt het oude blad tot in januari-februari. Een bijzonder fraaie boom met een mooie toekomst als stadsboom voor zich, tenminste als er meer kwekers de boom in hun sortiment opnemen en beheerders erom gaan vragen. Maar wie begint er?

Quercus x *turneri* 'Pseudoturneri'

De Turner's eik is een kruising tussen *Quercus ilex* x *Quercus robur*, die zo rond 1780 gewonnen is op een Engelse kwekerij in Essex en werd in begin 1800 beschreven door de botanicus-professor Karl Ludwig Willdenow in zijn Hortus Berolinensis van de botanische tuinen van Berlijn. De in 1870 door Spencer Turner, kleinzoon van, gevonden Turner's Oak was een andere boom dan ...en, om een lang verhaal kort te houden, kreeg deze de naam *Quercus x turneri* 'Pseudoturneri', waarbij de CV-naam 'Pseudoturneri' betekent. Lijkend op 'turneri', maar niet helemaal. Een in Nederland geheel groenblijvende, opgaande middelgrote boom tot 10-12 meter afhankelijk van de standplaats met een matig spreidende kroon. Het blad is leerachtig, 8 tot 10 cm lang en 2 tot 4 cm breed omgekeerd eivormig met een stompe bladtop. De bladrand is grofgetand met vier tot zes lange en smalle tanden sterk opwaarts gericht met daartussen ondiepe, scherpe insnijdingen.

Het blad is glanzend donkergroen en aan de onderzijde blauwgroen getint met beharing. De vrouwelijke bloeiwijze is opvallend lang tot wel 15-18 cm met een witte crème kleur. De vruchten zitten in groepen van drie tot zeven bijeen aan een lange steel. De eikel is eivormig tot 2 cm lang en rijpend in het tweede jaar. Deze eik is een zeer decoratieve boom met een scala aan gebruiksmogelijkheden en wintergroen en dan goed winterhard, dat is niet aan eenieder gegeven.

Afsluitend

We zijn aan het eind gekomen van een rondje rond de wereld met het geslacht *Quercus* als een soort gids door de continenten. De enorme verscheidenheid aan boomgrootten, kroonvormen, bladvormen, groenblijvend, bladverliezend of er tussenin, vorm en grote van eikels, de cupula en noem maar op. Eiken bieden aan elk wat wils. En dat is dus al eeuwen zo, van ver voor onze jaartelling tot op dit moment en de dag van morgen. Overal worden er eiken toegepast. Ook bij u, want het geslacht is het waard, meer dan waard. En als u een Quercetum wil gaan aanleggen in uw werkgemeente, graag even bellen.

De groeten van Jan P. Mauritz

De auteur Jan P. Mauritz is unit manager Bomen en Beplanting bij Cyber bv.